

29 בארץ מצרים במיטב הארץ גו' ויכלכל יוסף את אביו
 30 ואת אחיו גו', עד (כסיום הפרשה) – "וישב ישראל
 31 בארץ מצרים גו' ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד" – הם
 32 התחילו את הבירור דמצרים, עד "מאד" (בכל מאדך)
 33 לגלות שם אחדותו ית'.

34 שזהו התוכן ד"ויגש" – האחדות דעלמא תתאה עם
 35 עלמא עילאה. ויש לומר שהכח לזה בא מ"ויגש"
 36 יהודה אל יוסף⁵³ (האחדות אצלם – בני"), שלכן ה"ז
 37 הביא את ההמשך – ההתיישבות דבני" במצרים בכדי
 38 לגלות שם אלקות ולפעול את הבירור, וכמ"ש⁵⁷ "ואת
 39 יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה",
 40 "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה", כלומר,
 41 דוקא יהודה פתח הדרך לעשות את מצרים למקום
 42 תורה.

43 וזה הביא ל"ויחיי יעקב בארץ מצרים"⁵⁸ – חיים
 44 אמיתיים, עד ששם חי את מבחר שנותיו⁵⁹, בגלל ששם
 45 – במצרים – הוא (והשבטים⁶⁰) למדו תורה (כתורת
 46 אדה"ז הידועה⁶¹), שזה הביא את יתרון האור מן
 47 החושך ("מן המיצר קראתי ייה ענני במרחב ייה"⁶²).

48 ח. אבל צריך גם להבין השייכות ד"ויגש" לסיום
 49 הפרשה, שמדובר בה אודות קניית מצרים לפרעה ע"י
 50 יוסף, ו"רק אדמת הכהנים לא קנה כי חוק לכהנים
 51 מאת פרעה וגו'" – דלכאורה מהו השייכות ל"ויגש"?
 52 ואדרבה – זהו בדיוק להיפך מתוכן ד"ויגש": זה
 53 ש"אדמת הכהנים לא קנה" – מראה שה"כהנים"
 54 (כומר⁶³) במצרים, עובדי עבודה זרה ממש [לא רק
 55 מצד מנהג אבותיהם בידיהם, כמו שהוא בזמן הזה⁶⁴]
 56 הי' להם תוקף חזק ושליטה במצרים, עד כדי כך
 57 ש"אדמת הכהנים לא קנה כי חוק לכהנים מאת פרעה"
 58 (עד שהפסוק חוזר על כך פעם נוספת⁶⁵), ויתירה מזו:
 59 אפילו יוסף התחשב בכך!

60 שזה (עבודה זרה) הוא בדיוק להיפך מהתוכן
 61 ד"ויגש" – גילוי אחדותו ית' בעולם. ובפרט

1 "ויגש" – ההגשה והתאחדות דיהודה ויוסף –
 2 פועל ומציינ (גם ועיקר) את האחדות בעולם, עלמא
 3 דפרודא, "תקרובתא דעלמא בעלמא לאתאחדא דא בדא
 4 למהוי כלא חד . . . ואתאחידו דא בדא" (כנ"ל), עלמא
 5 עילאה ועלמא תתאה⁴⁶ – בשעה שנעשית אחדות אצל
 6 בני" (שבשבילם נברא העולם⁴⁷) – נפעלת אחדות בכל
 7 העולם, כמו שיהי' לע"ל, היות ש"והיו לאחדים גו'
 8 ועשיתי אותם לגוי אחד גו' ומלך אחד יהי' לכולם
 9 גו'", יהי' כך גם בכל העולם ש"וידעו הגוים כי אני ה'
 10 גו'" (וכסיום ההפטורה), "והי' ה' למלך על כל הארץ
 11 ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד"⁴⁸, "והיתה לה'
 12 המלוכה"⁴⁹, "אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרוא
 13 כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד"⁵⁰, ומשיח יהי' הנשיא
 14 דכל העולם – "ודוד עבדי נשיא להם לעולם" (כולל
 15 עולם בפירוש מקום).

16 שזהו התוכן דהמשך פרשת ויגש – ביאת
 17 והתיישבות יעקב ובני ביתו במצרים, שמצרים הי'
 18 המקום הכי ירוד בעולם ("ערות הארץ"⁵¹, מקולקלין
 19 שבאומות⁵²), עד מקום דעבודה זרה, שאמרה "לי
 20 יאורי ואני עשיתיני" (כדלקמן ס"ח), ויעקב ובניו
 21 התיישבו שם בכדי (להתחילו) לפעול הבירור
 22 דמצרים⁵³ (ששם היו ריבוי ניצוצי קדושה⁵⁴), ולגלות
 23 שם אחדותו ית' – ששלימות גילוי האחדות היא דוקא
 24 כשבאה בגילוי גם במקום ההתחלקות (-) למעלה
 25 מלכתחילה הכל אחדות, כנ"ל ס"ה).

26 וכמסופר בפרשה שפרעה מלך מצרים כיבד אותם,
 27 וציוה את יוסף⁵⁵ "ארץ מצרים לפניך היא במיטב הארץ
 28 הושב את אביך ואת אחיך וגו'", "ויתן⁵⁶ להם אחוזה

46 כמבואר בתחלת הענין בזהר שבהערה 12 (רה, ב). וראה
 ב"איהו"ז (לאדהאמ"צ) כה, ד ואילך. ולהצ"צ ע' קמה ואילך. לקו"ש
 חכ"ה ע' 259 ואילך.

47 פרש"י ר"פ בראשית.

48 זכרי' יד, ט.

49 עובדי' א, כא.

50 צפני' ג, ט.

51 מקץ מב, ט. יב.

52 תו"כ ופרש"י אחרי יח, ג.

53 דאף שהחידוש דעבודתו של יוסף (לגבי השבטים) הוא
 הבירור דמצרים, מ"מ לאחרי התינתן כח לזה של יוסף, יש בזה מעלה
 ע"י עבודת יהודה (והשבטים), נשמה דב"ן, שעבודתו הוא בבירור
 התחנות מלמטלמ"ע (ויוסף הוא נשמה דמ"ה, שעיקר עבודת הבירורים
 שלו הוא מלמעלמ"ט) – ראה ד"ה ויגש (והדרושים של אה"ז) תרס"ח
 – ע' תפח ואילך. וראה שם ע' תקלד. וראה גם לקו"ש ח"י ע' 164
 הערה 32.

54 ראה תו"א וארא ד"ה ויאמר גו' ויבלע מטה. תו"א בא סד"ה
 בעצם היום הזה.

55 פרשתנו מז, ו.

56 שם, יא.

57 שם מז, כח ובפרש"י.

58 ר"פ ויחי.

59 ראה בעה"ט ר"פ ויחי.

60 ראה לקו"ש שם ס"ע 163 ואילך.

61 "היום יום" ח"י טבת. וראה מכתב ג' פ' ויחי תש"ז*. לקו"ש

שם ע' 160 ואילך.

* נדפס באגרות קודש ח"ב ע' קפז ואילך. המו"ל.

62 תהלים קיח, ה.

63 פרש"י עה"פ – פרשתנו מז, כב.

64 חולין יג, ב. תוד"ה אסור – ע"ז ב, א. רמב"ן שם יג, א. רא"ש

ור"ן ריש מס' ע"ז. ועוד. וראה טושו"ע יו"ד סו"ס קמת.

65 פרשתנו שם, כו.